

statněné. V tom směru případně poukázal rekursní soud k tomu, že jde o odklad exekuce dříve, než s ní bylo započato, zejména, než byl u dovolací rekurentky proveden zájem, takže vymáhající věřitelka nemá krytí pro svou pohledávku, a případně též rekursní soud uvedl, že se odkladem exekuce oddaluje uspokojení vymáhající věřitelky, následkem čehož hrozí vymáhající věřitelce újma tím, že nebude moci v brzkou nakládati s penězi, na jejichž zaplacení má podle exekučního titulu nárok. To není jen pomyslitelná možnost ohrožení vymáhající věřitelky, jak se uvádí v dovolacím rekursu, jež arciť nestačí k uložení jistoty, nýbrž jsou to okolnosti, jež přímo ukazují, že uspokojení vymáhající věřitelky, jak by jí podle stavu věci náleželo, ohroženo již jest. Uložil tedy rekursní soud, povoluje odklad exekuce, dovolací rekurentce jistotu právem.

Čís. 10671.

Přeměna záznamu exekučního zástavního práva, jehož bylo na úpadcově nemovitosti nabyto dříve než šedesát dnů před vyhlášením úpadku, ve vklad jest přípustná i za úpadkového řízení.

Vstoupil-li správce úpadkové podstaty do sporu, v němž byl již vydán proti úpadci odsuzující rozsudek, a byl-li pak k jeho opravnému prostředku odsuzující rozsudek potvrzen s dodatkem, že se určuje, že zažalovaná pohledávka jako úpadková pohledávka jest po právu, jest rozsudek rozsudkem určujícím jen pro účely úpadkového řízení, zůstává však rozsudkem odsuzujícím proti úpadci a postačitelem důvodem pro spravení záznamu exekučního práva zástavního.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1931, R I 257/31).

Rozsudkem první a druhé stolice byl dlužník uznán povinným zaplatiti zažalovanou pohledávku. Po té vyhlášen byl na jeho jmění úpadek 27. února 1929, v němž správce úpadkové podstaty a jeden věřitel přihlášenou tuto pohledávku při zkušebním roku popřeli, načež byla strana žalující poukázána, by se domáhala určení své pohledávky pořadem práva. Správce úpadkové podstaty podal dovolání, kterému nejvyšší soud nevyhověl s dodatkem, že se napadený rozsudek, pokud jde o zažalovanou pohledávku jako o pohledávku v úpadku žalovaných manželů, upravuje v ten rozum, že zažalovaná pohledávka jest jako úpadcova pohledávka po právu. Na základě tohoto rozsudku navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce poznámkou spravení záznamu zástavního práva vydobytého k zajištění zažalované pohledávky. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Není sporu o tom, že v rozepři pokračoval úpadkový správce a za pokračování v rozepři proti němu šlo o určení pravosti zažalované pohledávky jako pohledávky úpadkové. Rozsudek v této rozepři nejvyšším soudem vydaný jest rozsudkem určovacím, tudíž nevykonatelným rozsudkem, a jeho právní moc podle § 411 a 228

c. ř. s. vztahuje se právě jen na zjištění právní jsoecnosti pohledávky strany žalující. Podle § 7 konk. ř. přerušný spor zůstává i po obnově podle § 113 konk. ř. touž rozepří, po obnově nepočíná nový, nýbrž se dále projednává starý spor. Arci je to rozepře zasažená účinky zahájeného řízení úpadkového, na úpadcovu místo jako strany vstupuje správce úpadkové podstaty, co do žalobního žádání nemůže za úpadku býti vymožen rozsudkem plnění v určité lhůtě pod důhonem práva, neboť vymáhaná pohledávka byla v úpadkovém řízení podrobena změnám stanoveným v § 14 a násl. úpadkového řádu. Návrh na obnovu podle § 113 cit. zák. zahrnuje již sám v sobě návrh na úpravu žalobního návrhu ve smyslu předpisů úpadkového řádu (§ 110 cit. zák.), totiž návrh na plnění se přeměňuje v určovací návrh, hranic likvidační žaloby podle § 110 cit. zák. musí býti dbáno za všech okolností z úřadu (srov. čís. 4548 sb. n. s.). Na základě takového jen určovacího rozsudku, neznějícího na plnění, nemohou býti povoleny exekuční kroky k vydobytí úpadkové pohledávky, o které právě rozsudkem tím bylo rozhodnuto, neboť základem pro kroky takové by mohl býti jen rozsudek na plnění. V projednávaném případě byla povolena zajišťovací exekuce před vyhlášením úpadku (usnesením ze dne 8. listopadu 1928) na základě rozsudku prvé stolice znějícího na plnění. Při záznamu na bytém zajišťovací exekuci jde o případ § 41 písm. b) knih. zák., při kterém nenastává spravovací řízení podle §§ 42—44 knih. zák., nýbrž záznamy podle § 41 b) jsou spraveny tím, že jest podán průkaz o tom, že zaznamenaný nález stal se k exekuci způsobilým (vykonatelným). Na záznam práva zástavního, vydobytý exekucí k zajištění jest přihlížeti jako na právo s odkládací výminkou (§ 221 ex. ř.), to jest, musí býti prokázáno, že exekuční titul jest vykonatelný. Rozsudek nejvyššího soudu, na jehož základě vymáhající strana navrhuje spravení záznamu, není vůbec rozsudkem způsobilým k exekuci, jak § 46 b) knih. zák. výslovně žádá, nýbrž rozsudkem určovacím, takže na jeho základě spravení záznamu nemělo býti vůbec povoleno. Rozh. čís. 5980 sb. n. s., o které se napadené usnesení opírá, má na mysli jiný případ; podle něho jest i po zahájení úpadkového řízení přípustna přeměna záznamu práva zástavního ve vklad, avšak předpokládá to, že strana vymáhající má možnost předložit výkaz o tom, že se rozsudek o plnění tvořící titul exekuční stal vykonatelným (kdežto v souzeném případě jest rozsudek třetí stolice jen rozsudkem určovacím).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením zamítl rekursní soud návrh dovolací rekurentky na spravení záznamu práva zástavního, jež si dovolací rekurentka vydobyla exekucí k zajištění pohledávky na nemovitostech dlužníků. Jako důvod zamítnutí uvádí se v napadeném usnesení, že rozsudek nejvyššího soudu ze dne 7. listopadu 1930 č. j. R I 1609/27 (čís. sb. 10292), na jehož základě se žádá za spravení záznamu, jest rozsudkem jen

určovacím, nikoli rozsudkem na plnění a tudíž titulem pro žádané spravení záznamu nedostatečným. S tímto důvodem a na něm se zakládajícím zamítnutím shora uvedeného návrhu nelze souhlasiti. Jde o spravení záznamu práva zástavního na nemovitostech dlužníků, na jejichž jmění byl vyhlášen úpadek. Dovolací rekurentka vydobyla si pro svou pohledávku exekuční záznam práva zástavního, a to dříve než šedesát dní před vyhlášením úpadku. Tím nabyla na nemovitostech dlužníků právo na oddělené uspokojení a vyhlášením úpadku toto její právo nebylo dotčeno, (§§ 11 a 12 konk. ř.). Žádaná přeměna záznamu zástavního práva ve vklad, ježto nejde při ní o nové nabytí soudcovského práva zástavního (§ 10 konk. ř.) jest přípustná, i když úpadkové řízení ještě trvá (sb. n. s. 5980). Stanovisko rekursního soudu, že rozsudek nejvyššího soudu jest rozsudkem jen určujícím a proto titulem navrženou exekuci spravením záznamu neopodstatňujícím, není správné. Rozsudek ten vydán byl na dovolání správce úpadkové podstaty z rozsudku odvolacího soudu, jímž dlužníci byli odsouzeni, by pohledávku dovolací rekurentky zaplatili, a zní rozsudek ten v části svého výroku, která padá na váhu, takto: »Dovolání se nevyhovuje s dodatkem, že napadený rozsudek odvolacího soudu, pokud jde o zažalovanou pohledávku jako úpadkovou pohledávku žalovaných, se upravuje v ten rozum, že se zjišťuje, že zažalovaná pohledávka jako pohledávka konkursní je po právu«. Tento rozsudek jest určovacím rozsudkem, ale jen potud, pokud zažalovaná pohledávka přichází v úvahu jako pohledávka úpadková. Tento rozsudek není však rozsudkem určovacím, pokud jde o pohledávku dovolací rekurentky, tehdejší žalobkyně, zajištěnou záznamem zástavním právem a mající nárok na oddělené uspokojení. Vždyť jako zástavní pohledávka nemusila býti v úpadku přihlášena (§ 48 konk. ř.) a právo ohledně ní získané na oddělené uspokojení zůstalo vyhlášením úpadku nedotčeno (§ 11 konk. ř.). V úpadku přicházela také pohledávka jako pohledávka úpadková v úvahu jen, pokud nebyla kryta zástavou (§§ 103, 132 konk. ř.). Řečeným rozsudkem nejvyššího soudu, ano v něm vysloveno, že se dovolání nevyhovuje, potvrzen byl rozsudek odvolacího soudu odsuzující k plnění a jest určovacím rozsudkem jen pokud zažalovaná pohledávka byla i pohledávkou úpadkovou. Při žádaném spravení záznamu nejde o pohledávku úpadkovou, nýbrž o pohledávku zástavní a co se této pohledávky týče, rozsudek nejvyššího soudu, ježto potvrzuje odsuzující rozsudek odvolacího soudu, návrh na spravení záznamu opodstatňuje. První soud právem návrhu vyhověl a na dovolací rekurs bylo se usnésti, jak se stalo.

Čís. 10672.

Předpisů §§ 54—60 j. n. nelze použiti při posouzení hodnoty sporu podle § 502 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1931, Rv I 275/30).